

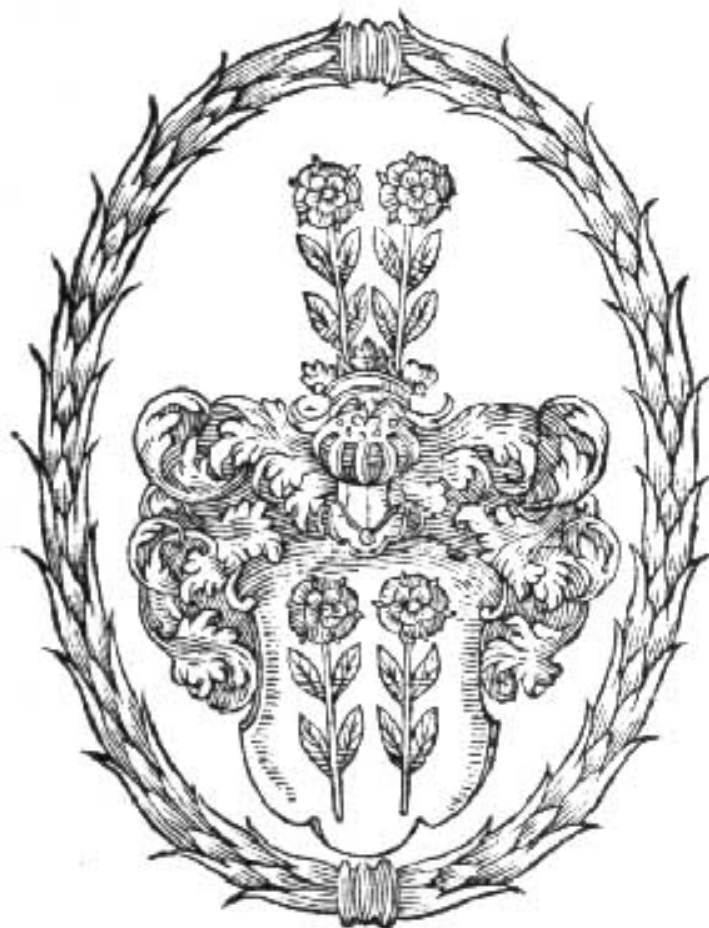
VITA HERCVLIS
BREVITER DESCRIPTA,
CVM IMAGINE IPSIVS
IN LAPID. PRETIOS.
AD VIVVM EXPRESSA:
CVM ALIIS QVIBVSDAM
GEMMIS SIGNATORIIS
NOBIL. ROM.
AB INCOLIS RAVRICENSIB.
AVGVSTAE RAVR.
INVENTIS:
ACCESSIT ETIAM ORATIO
DE
VSU ARTIS RHETORICAE:
Auctore
IACOBO RVSSINGERO Basil.
I. V. Licentiateo.

BASILEA,
Ex Officina IOH. IACOBI GENATHI,
Sumptibus ipsius AVCTORIS. 1614.

.....

ENCOMIUM VOTIVUM
VRBI RAPPERSWILÆ
SPLENDIDISSIMÆ
SACRVM.

VRBS RAPPERSVILÆ ad piscosas Limmatibus undas,
Floret odoratis terra benigna Rosis.
Hic Nemus Aegeriæ, fontes, & amabilis unda,
Idatii saltus, Narsaamque domus.
Atque intra muros, Charicum gratissima sedes:
Luxus iners nullus, nec Volupte ulla mala.
Aurca pax curæ, non improba iurgia Lingua:
Auri atque Argenti non male-suada fames.
Sed Pietas; niveis Prudentia concolor alis
IUSTITIÆ servat credita vira Fide.
Purpureæ florete Rosæ, vivæque manete:
Dum Rhenus rapidas in mare volvet aquas.

DANIEL BRYNNIUS Poëta Laur. Cæs.
accinebat.

DE HERCVLE.

*HERCVLES Iovis & Alcme-
næ filius fuisse dicitur. Hercu-
lis enim genus ad maximū re-
ferūt deorum ipsi Poëta. Eius
virtutē non solum ex operibus*

*spectare licet, sed etiam ex genere. Iovem
enim ferunt tribus noctibus in unam redu-
ctis Alcmena operam dedisse, maximum fu-
turi roboris indicium, tantum temporis in
eo puero curando impensum. Quod non a-
moris cupiditate, prout in aliis mulieribus
contigit, factū est, sed pueri gignendi gratiā.
Diod. Sicul. rer. antiq. lib. 5. cap. 2. Testante
etiā Orpheo in Argonaut. his carminibus:*

*Πρῶτα δ' εἶδα βίβω Ἡρακλῆα δ' αἰετοῖο,
ὄν τέκεν Ἀλκμήνη Ζεὺς Κρονίωνι μεγίστῃ,
ἤμ' ὅτε τριακλῶ μετ' ἐλάπερο σείριον αἰγλῶ
ἦέλιον, δολιχῆ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη. i. e.
Hic prius Herculeum robur mihi cernitur: olim
Hunc Alcmena Iovi peperit conjuncta superno,
Cum lauit Phæbus longas tres ordine noctes
Continuas; caruit que die Sol, Lumine Soles.*

O R A T I O
 D E V S V A R T I S
 R H E T O R I C A E.

VANTÆ sint Eloquentiæ vires, optimi Auditores, de Orpheo atq; Amphione à Poëtis fictæ fabulę declarāt, cum fylvas atq; faxa canentes dicerēt esse secuta. In quo sanè nil aliud innuere vates volucrunt, quàm ut à fera agrestiq; vita homines ad humanum civitemq; cultum vivæ viribus Eloquētię deducerēt. Eò quòd DEVS ille princeps, rerū parens, fabricator mundi, nullo magis hominem separaverit à cæteris animalibus, quam dicendi facultate. Etenim veram hominis pulchritudinē in Ratione & Oratione elucere: hanc illius comitem ac ministram: turpiter ac malè & loqui & scribere, turpe esse docet Plato in Phædro. Causam autem totam, de qua dicturi aut scripturi sumus, maiore curâ per-

E